

Voor het eerst naar een concert

Ik luister iedere dag wel even naar de radio, vooral popmuziek. Mijn broer houdt meer van klassiek. Hij weet er alles van.

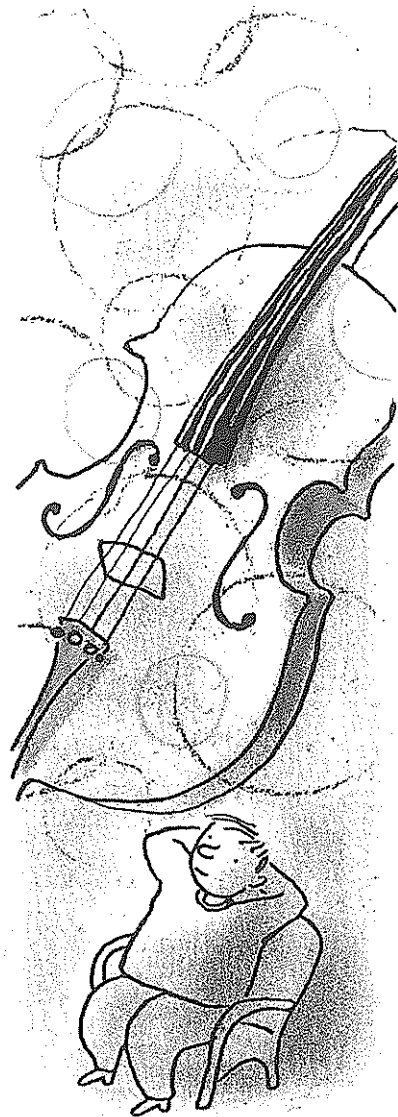
Vorige maand won hij bij een prijsvraag twee kaartjes voor een concert. Toen hij vroeg of ik meeding, moest ik wel even nadenken. Ik vind klassieke muziek nogal saai. Maar ik was nog nooit naar een concert geweest. Ik was eigenlijk wel nieuwsgierig hoe dat gaat. Dus ik zei dat ik meeding. Het bleek een celloconcert te zijn.

Een cello* is een soort staande viool. In het centrum van het toneel zat de muzikant met de cello, de solist. Doordat hij die centrale plaats had, kon iedereen hem goed zien. De cellist concentreerde zich eerst en begon toen te spelen. Het klonk wel aardig, maar ik begreep het niet precies. Ik kon mijn aandacht er niet bij houden en keek wat rond.

Vooraf het plafond van de zaal was leuk. Dat zat vol cirkels, te veel om te tellen, elk cirkeltje was maar enkele centimeters groot.

De muzikant had veel succes. Het applaus duurde lang. Speciaal voor dit publiek speelde hij nog een toegift.

Dat duurde circa vijf minuten. Toen was het klaar en werd hij gefeliciteerd. De cellist kreeg een bos bloemen waar het cellofaan nog omheen zat. Het was leuk, maar geef mij toch maar popmuziek.

*Cello spreek je eigenlijk uit als *tsjelloo*.

Houd de dief!

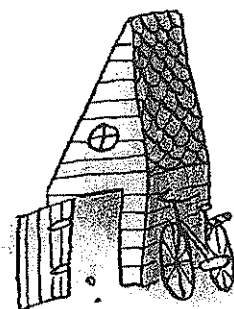
Sacha gooit de kastdeur met een klap dicht.
„Er heeft iemand aan het snoepgoed gezeten,”
zegt ze.
„Overall liggen chocolade- en chipskruimels. Wie
heeft dat gedaan? Jij, Michel?”
„Nee hoor,” zegt Michel. „Ik hou niet eens van
snoep. Geef mij maar een stevige lunch.”
Nu kijkt Sacha streng naar Richard en Chantal.
„Ik heb het ook niet gedaan,” roepen ze allebei en
Richard zegt: „Misschien was jij het zelf wel.”
Het zou slaande ruzie geworden zijn, als papa
zich er niet mee bemoeid had. Hij is rechercheur
bij de politie.
„Moet ik nou thuis ook al voor politieagent
spelen?” bromt hij. „Laten we de feiten eens op
een rijtje zetten.”

1. Er is snoepgoed verdwenen.
2. Sacha eet nooit snoep. Zij lust alleen Chinees
eten.
3. Michel houdt ook niet van snoep, of het zou
chipolatapudding moeten zijn.
4. Blijven Richard en Chantal over. Beiden zijn
echte snoepers. Vooral chocola lusten ze graag:
chocoladegebak, chocoladepudding,
chocolademelk.

Als papa zover gekomen is, schreeuwen Richard
en Chantal in koor dat zij het echt niet waren.
Maar wie is dan de dief?

Een paar dagen later zegt papa: „Ik heb de chips-
en chocoladedief. Kom maar eens kijken.”
Nieuwsgierig lopen de kinderen achter hem aan.
„Ik vond een spoor van chipsresten,” legt papa uit.
„Dat volgde ik tot in de schuur, zette een val en...”
In de schuur staat een muizenval met een dood
muisje erin.

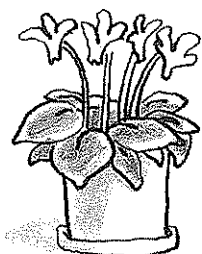
„Och,” zegt Michel, „dus dat was de dief. Wat een
zielig diefje!”

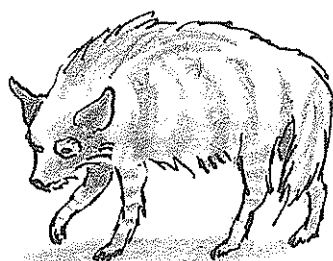
Een handig cadeau

Sinds mijn verjaardag heb ik er een soort hobby bij. Ik had al veel hobby's, zoals Goofy-plaatjes verzamelen, typen op een typemachine en ponyplaatjes inplakken. Op mijn verjaardag kreeg ik een dik boek. Het is geen gewoon leesboek, maar een encyclopedie, een boek waarin woorden worden uitgelegd. Als ik nu in een boek of op de tv een moeilijk woord tegenkom, zoek ik het op in mijn encyclopedie, en schrijf het in een schrift. Dat ziet er zo uit:

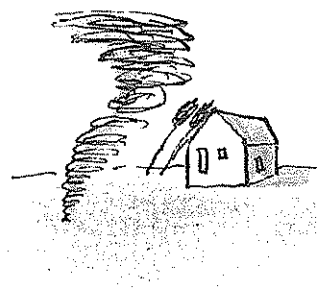
Dit is een cyclaam.
Dat is een kamerplant.

Dit is een hyena.
Dat is een soort roofdier.

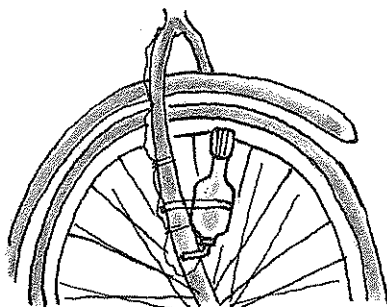
Dit is een cycloon.
Dat is een wervelwind.

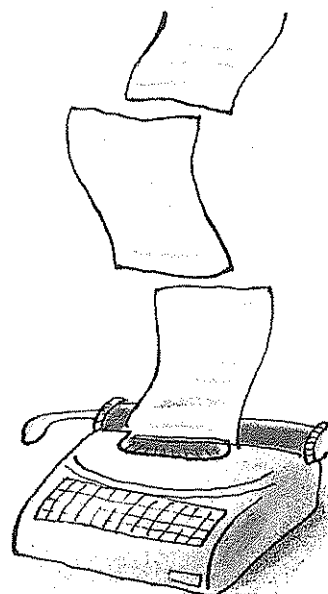
Dit meisje speelt hockey.
Daarbij sla je met een soort
stok tegen een bal.

Dit is een dynamo.
Als het donker is, duw je
die tegen je band. Als je
dan gaat rijden, draait
de dynamo over je band mee.
In de dynamo wordt
elektrische stroom opgewekt.
Via draadjes gaat die stroom
naar je koplamp en je
achterlampje.

Dit is een typemachine.

Een pyromaan is iemand die graag brandsticht.

Een jury is een groep mensen die bij een wedstrijd de winnaar aanwijst.

Alcoholcontrole

Pas was ik met mijn ouders en mijn zusje naar een verjaardagsfeestje van kennissen geweest. Wij mochten mee omdat die mensen kinderen hebben van onze leeftijd. De ouders praten dan met elkaar en de kinderen spelen buiten of boven. We kunnen goed met de kinderen opschieten en we vinden het altijd leuk als we mee mogen naar die verjaardag. We hebben daar lekkere chocoladecake gegeten. Die mensen vieren hun verjaardag meestal in het weekend zodat wij ook mee kunnen. Doordeweeks zou dat niet kunnen.

Na afloop van die verjaardag reden we weer naar huis. Dat is een autorijte van ongeveer dertig kilometer. Toen we Gouda binnenreden zagen we bij een viaduct een politieagente staan die aangaf dat mijn vader naar de kant moest rijden. De politie hield op een soort parkeerplaats een alcoholcontrole. Mijn vader draaide het raampje open en moest vertellen of hij alcohol gedronken had. Mijn vader zei dat hij alleen frisdrank gedronken had. Dat doet mijn vader altijd als hij nog moet rijden. Hij zal nog niet één pilsje drinken, want dat vindt hij niet verantwoord. Ook als mijn vader in een café is en daarna moet rijden, zal hij ook niet drinken. Als we op de camping zijn en niet weghoeven, drinken mijn ouders weleens een wijntje of een pilsje.

Ondanks dat mijn vader zei dat hij niet gedronken had, moest hij toch in een apparaatje blazen. Na circa één minuut kon de politieagent inderdaad zien dat hij helemaal geen alcohol had gedronken. We kregen nog een folder mee waarin we konden lezen dat alcohol en meedoen in het verkeer een slechte combinatie is, maar dat wisten wij al. Het risico dat er wat gebeurt, is dan te groot.

Alcoholcontroles zijn dan ook hard nodig. Veel mensen zitten met alcohol in hun bloed achter het stuur. De politieagent wenste ons verder nog een goede reis en we konden weer vertrekken. Ik had me ook vreselijk geschaamd als mijn vader wel gepakt zou zijn. Gelukkig heb ik verstandige ouders.

